

Mullusest juttust meie teame, kuidas ta
ommad lapsed õppetund, enne kui ta hin-
ge heitend — räägib se jut sedda, mis ta
hingeheitmisel ajal tundind. Eest kui ta
hakkas surema, siis se sõnuni kais ühe
külla, kui kella heäl — ja teikide känd loid
visti, rõmustamist temma hingele paludes;
nenda temma wagga ello olli iggaühhe jõe-
dame peäle hakkand. Egga teland temma
sepärrast keddagit, lusti piddamast — agga
hääbematta asjo ta ei fallind, ja igga pat-
to asji aias tedda waljo sammale. Temma
süddame ette kaebas mitto willets omma
hädä, ja temma uffe lāmwe ülle astus
mitto kuru, kedda temma nou ja sama
rõmustasid — mitto pöris pattust, tem-
ma waggadust tähhele pannes. Werre
polest ta olli uesina wiikaga; agga Jum-
malat kartes, olli ta moistus woiinust
temma süddame peäle sanud, ja sedda en-
nam maksis temma õigus teikide melest:
sest temma waggadus ei olnud mitte tem-

ma ennese jut, waid iggamees nägi sedda
temma wiisist ja kombest. Kui niisuggune
mees suremisel peäl on, kelle südda lõbb
siis mitte Jummalale pole! Jaggast perrest
tõttasid sepärrast, weel Ardo Janit waat-
ma — emmad ja isad, kes isse kui lapsed
temma ees mängind, tullid omma lastega
— iggaühhel wessi filmas — „kas näte,
kui wanna taat lähhab.“ Jah, ütles mon-
ni teine: „kui meie uskame, ommad lapsed
õige tele sata, siis olli se temma, kes meid
juhhatas.“ Ka olli monni senna tulnud,
kes temma meelt furjaste olli pahhandand;
sest sedda õigem inimenne on, sedda en-
nam wiikab tedda mitto, ja mis õige inni-
menne wabhest koggematta eksi, sest on
kõrge armotv jut — agga mis aias tem-
ma wiikajaid nüüd senna? ei muud, kui
nende hinge kahhetsemine — ja se aiab
Jummalale pole. Nenda sadab se wagga,
isfeenmast taewa ja teisi — sunno laua
peält weel ta kutsub. Agga olleks üks